

De school mag
verwachten dat de
samenleving haar
ondersteunt.

Inzetten op wat echt belangrijk is

De verwachtingen waren hoog gespannen. Post-corona zouden we inzetten op wat echt belangrijk was: solidariteit, zorg, onderwijs, openbare diensten, de leefbaarheid van onze planeet. We zouden rijkdom eerlijker verdelen en duurzamer gaan leven.

Vandaag gaat het leven terug zijn gewone gang. Hier en daar worden we nog aan corona herinnerd. Maar verandering zien we nauwelijks.

Beleidsbeslissingen, of ze nu moeten gaan over onderwijs, zorg of duurzaamheid, worden nog steeds vooral geïnspireerd door politieke strategie. En bij jou op school blijft het pompen of verzuipen. Het lerarentekort treft jullie scholen diep. Soms is het niet meer verantwoord om activiteiten in te richten. We ontmoeten collega's die angst hebben omwille van de grote verantwoordelijkheid die jullie met te weinig mensen moeten dragen. Een school is geen koekjesfabriek die de band noodgedwongen kan stilleggen. Jullie werken met kinderen, jonge mensen, die recht hebben op veilig én goed onderwijs, net zoals jullie recht hebben op veilige én goede werkomstandigheden.

Elke dag schrijnende verhalen! Over lege brooddozen, tot op de draad versleten kledij, grote armoede. Die problemen komen onvermijdelijk mee de klas in. Leren met een lege maag en kou gaat zoveel moeilijker. Jullie willen zo graag de kernopdracht van onderwijs realiseren. Dat wordt ook van

jullie verwacht. Maar de realiteit van alle zorgen die kinderen met zich mee naar school brengen, maakt dat vaak erg moeilijk. Het aanpakken van die zorg is cruciaal voor de goede werking van jullie school en voor de toekomst van de leerling. Maar het is duidelijk: dat kunnen de school en de leraar niet zonder hulp.

De school mag verwachten dat de samenleving haar ondersteunt. Die steun moet niet alleen van het beleidsdomein onderwijs komen. Ons onderwijs moet een gezamenlijk maatschappelijk project zijn, ondersteund door beleidsdomeinen zoals volksgezondheid, integratie, welzijn. En vooral: ons onderwijs moet een project zijn waarin alle ministers samen moeten durven investeren. Als er iets goed is voor de economie, dan is het dat wel. Maar dat vraagt een nieuwe blik en veel samenwerking. En natuurlijk ook de politieke moed om verder te zien dan de mandaatperiode lang is. Wie neemt die handschoen op?

TEKST
Marianne Coopman

BEELD
Dima Zel

@hetCOV
#zwartopwit